

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Сливен, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Данчев

Членове: Мая П. Величкова
Галина Хр. Нейчева

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. Х.А
в присъствието на прокурора Х. Д. Х.
като разгледа докладваното от Мая П. Величкова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20232200600035 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С Присъда № 139/02.11.2022г. по НОХД № 858/2021г., Сливенският районен съд признал подс.Ж. В. П. за виновна в това, че на 16.04.2021г. в гр.Сливен е управлявала МПС – лек автомобил „Фиат Пунто“ с рег.№ ***, след употреба на наркотични вещества – амфетамин и метамфетамин, установено по надлежния ред с техническо средство „Дрегер Дръг Тест 5000“ с фабр. № ARLM 0010 – престъпление по чл.343б ал.3 от НК и на основание чл.54 ал.1 от НК ѝ е наложил наказание лишаване от свобода за срок от една година, което да изтърпи при първоначален строг режим, както и наказание глоба в размер на 500 лева.

С присъдата, на основание чл.343г от НК, на подс.Ж. В. П. е наложено и наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от две години, считано от влизане на присъдата в сила, като се зачита времето, през което СУМПС е било отнето по административен ред, а именно 16.04.2021г.

На основание чл.68 ал.1 от НК, с присъдата, съдът е привел в

изпълнение наложеното на подсъдимата Ж. В. П. наказание по НОХД № 347/2018г. по описа на СлОС, а именно лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, което да изтърпи при първоначален строг режим и отделно от наказанието по присъдата.

Присъдата е обжалвана от защитника на подс.Ж. В. П. с основания за нарушен материален закон, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Счита се, че наказанието на подсъдимата е наложено без да се изследва целия доказателствен материал и без да бъдат разпитани свидетели на защитата, което нарушава правото ѝ на защита, както и правото ѝ на справедлив процес. Твърди се, че основните свидетели не познават подсъдимата. Излагат се доводи, че не е доказано по безспорен начин съставомерността на деянието от обективна и субективна страна. Посочва се, че съдът е възприел фактическата обстановка изцяло от обвинителния акт, като са налице само косвени доказателства, което е съществено нарушение на процесуалните правила и материално-правните разпоредби. Заявява се, че липсват безспорни доказателства по отношение на субективната страна на престъплението, а именно деянието да е извършено с пряк умисъл. Иска се да се отмени атакуваната първоинстанционна присъда и да се оправдае подсъдимата.Алтернативно, се иска да се измени присъдата и да се намали наложеното наказание.

Представителят на ОП Сливен, в съдебно заседание, счита депозираната въззивна жалба за неоснователна по отношение на нарушаване на процесуалните правила, както и във връзка с претенциите, касаещи виновността на подсъдимата и размера на наказанието. Намира, че не е налице нарушение при изпълнение на процедурата, при която е констатирана употреба на наркотични вещества от служителите на ОДМВР Сливен. Допълва, че подсъдимата е подписала саморъчно талона за медицински изследване и акта за установяване на административно нарушение. Прокурорът счита, че при първоинстанционното производство пред СлРС не са допуснати нарушения, ограничаващи правото на защита на подс.П.. Намира присъдата за правилна и законосъобразна. Пледира за потвърждаването и във всичките ѝ части.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция подс.Ж. В. П. се явява лично и със защитника си адв.Н. И. от САК. Защитникът на подсъдимата

намира, че деянието не е доказано от обективна и субективна страна. Сочи, че разпитаните полицейски служители свидетелите А., Б. и другия А., в хода на съдебното следствие не познавали подсъдимата. Конкретизира, че свид.Б. не е потвърдил дали подсъдимата е искала или отказала кръвна проба. Прави извод, че показанията на тези свидетели не следва да се кредитират от съда. Твърди, че на подс.П. не е дадена възможност да се обади на друг човек, включително адвокат, да се консултира, за да вземе адекватно решение. Пледира за връщане на делото за ново разглеждане от СлРС, за да могат да бъдат разпитани свидетелите за стигане до справедлив процес. Алтернативно, се иска да се оправдае подсъдимата или да се намали наложеното ѝ наказание.

Подсъдимата Ж. В. П. в личната си защита се извинява за извършеното, като сочи, че е искала кръвно изследване, но не е разбрала какво са ѝ дали да подписва.

В последната си дума иска да бъде оправдана, алтернативно, да се върне делото за ново разглеждане или да се намали наказанието, както и режима за изтърпяването му.

Настоящата въззивна жалба е подадена от подсъдимата, която има право на такава жалба против постановената присъда, съгласно чл.318 ал.3 от НПК и в 15-дневния преклузивен срок за атакуване, предвиден в чл.319 ал.1 от НПК, поради което тя е допустима.

Сливенският окръжен съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в хода на съдебно следствие пред първата инстанция, както и провери атакуваната присъда по оплакванията на жалбоподателя и служебно изцяло, съгласно разпоредбата на чл.314 ал.1 от НПК, направи извода, че въззивната жалба е неоснователна.

Сливенският районен съд обстойно е изследвал относимите към спора обстоятелства, анализирал е събраните на досъдебното производство и приобщени към делото по надлежния процесуален ред доказателства, както и събраните в хода на проведеното съдебно следствие, извършил е обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите по делото и след правилна преценка на съвкупния доказателствен материал, приел за установени фактическите обстоятелства, изложени в мотивите на присъдата. Всичко това

първата инстанция е направила, съблюдавайки стриктно правилата на наказателния процес.

Въззивният съд, действайки също като инстанция по фактите и съобразявайки оплакванията за незаконосъобразност, необоснованост и неправилност на присъдата, съдържащи се в жалбата и поддържани в съдебните прения, извърши собствена преценка на доказателствената съвкупност и въз основа на нея изгради изложената по-долу фактическа обстановка по спора, която съвпада с възприетата от първата инстанция и не обосновава различни правни изводи относно разгледаното деяние, неговата правна характеристика и неговия извършител. Анализирайки задълбочено и всеобхватно всички доказателствени източници, настоящата инстанция направи следните фактически констатации:

Подс.Ж. П. е български гражданин, със средно образование, неомъжена, работи, осъждана. Същата е правоспособен водач и притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство категории В и М от 2014г., валидно до 04.06.2024г.

На 16.04.2021г. около 16.30 часа, екип на служители от РУ Сливен, в чийто състав били свидетелите Х. С. и А. С., извършвали патрулна дейност в района на кв.“С.к.“. При изпълнение на дейността си, в посочения квартал в близост до жилищен блок **, забелязали, че водачът на лек автомобил „Фиат Пунто“ с рег.№ ***, говори по мобилен телефон. Поради това полицейските служители спрели автомобила за проверка. Установили, че същият се управлявал от подс.П., която била сама в автомобила. Полицейските служители от РУ Сливен решили да извършат проверка на водача за употреба на алкохол или наркотични вещества. В тази връзка потърсили съдействие от свои колеги от Сектор Пътна полиция при ОДМВР Сливен, за извършване на съответните проверки. Полицейските служители придружили подс.П. до сградата на сектора.

В Сектор Пътна полиция при ОДМВР Сливен, подс.П. била проверена за употреба на алкохол, като съответният уред отчетел отрицателен резултат. Била извършена и проверка за употреба на наркотични вещества от свид.Илия Б., служител в СПП, с техническо средство „Дрегер Дръг Тест 5000“ с фабр.№ ARLM 0010. Техническото средство отчетело положителен резултат за употреба на амфетамин и метамфетамин от водача. Проверката била под №

122 за апарата.

На подс.П. бил издаден Талон за изследване с № 0055563, който тя получила и подписала, но заявила, че приема показанията на техническото средство и не желае да даде кръвна проба за изследване. Изявление в тази насока, а именно за приемане на показанията на дрегера, тя записала и в талона. Пред свид.Б. подсъдимата обяснила, че е употребила наркотични вещества предишния ден.

За констатациите от проверката свид.Б. съставил АУАН, който П. подписала без възражения. В акта били записани изрично начина, по който е установена употребата на наркотични вещества, издаването на талона за изследване, както и изявлението на подсъдимата за липса на възражения.

Въззивният съд направи гореизложените фактически констатации въз основа на задълбочен анализ и своя собствена оценка на всички гласни и писмени доказателства, събрани на досъдебното и в първоинстанционното съдебно производство, при спазване изискванията на разпоредбите на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК. Описаната по-горе фактическа обстановка по спора не се различава от приетата в мотивите на първоинстанционния съдебен акт. Направената от въззивният състав преценка на наличните доказателствени източници съвпада изцяло с тази на първата инстанция.

Двете съдебни инстанции еднозначно приеха, че фактическата обстановка по спора се установява по несъмнен начин от съвкупния анализ на доказателствата, събрани на досъдебното производство и при проведеното съдебно следствие от първата инстанция, и надлежно приобщени в първоинстанционното съдебно следствие, които са въведени в настоящия процес от гласните доказателства – показанията на свидетелите И.П. Б., включително и дадените от него показания на ДП и приобщени по надлежния процесуален ред с прочитането им, на основание чл.281 ал.4, вр.ал.1 т.2 от НПК, показанията на свидетелите А. Д. С., Х. Г. С., А.П.Й., А. И. И., А. А. А., частичните обяснения на подс.Ж. В. П., писмените доказателства – Акт за установяване на административно нарушение серия АА, Бл.№ 341791/16.04.2021г., талон за изследване № 0055563, Протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози от 16.04.2021г., автоматична справка от технически средство „Дрегер Дръг Тест 5000“ с фабр.№ ARLM 0010 – тест 122, справка за л.а.“Фиат Пунто“ с рег.№

***, свидетелство за регистрация на л.а.“Фиат Пунто“ с рег.№ ***, справка за нарушител/водач от СПП при ОДМВР Сливен, протокол за сервизна проверка на „Дрегер Дръг Тест 5000“ с фабр.№ ARLM 0010, декларация за семейно и материално положение и имотно състояние на подсъдимата, справка за съдимост на подс.П., характеристична справка на подсъдимата.

Въззивният съд се присъедини към заключението на първостепенния, според което събраните и изброени по-горе доказателствени източници установяват по безспорен начин гореизложената и възприета от двете съдебни инстанции фактическа обстановка по спора. Безспорно са установени релевантните за решаване на делото обстоятелства – времето, мястото, начина и механизма на извършване на деянието, както и че на 16.04.2021г. подс.П. е спряна за проверка от полицейските служители и е изпробвана за употреба на алкохол и наркотични вещества и техните аналози. Проверката е извършена съобразно правилата, описани в нормативните документи и не будят съмнение установените при извършването ѝ показатели, а именно констатирания положителен резултат за употреба на амфетамин и метамфетамин от подс.П.. Неоснователно е наведено от защитата и подсъдимата, че е искала провеждане на кръвен тест. Това изрично е отказано от подсъдимата. Същата го е потвърдила в талона за медицинско изследване с полагане на подписа си и саморъчно изписване, че „приемам“ показанията на техническото средство, посочено в талона. Подсъдимата се е съгласила и с констатираното и описано в АУАН, който също е подписала собственоръчно, като е посочила, че „нямам“ възражения по констатациите в акта. Подсъдимата е била с ясното съзнание какво подписва и го е подписала доброволно, като го е потвърдила с полагане лично на подписа си и изписване, че няма възражения и приема показанията на уреда. В този смисъл наведените доводи от защитата, че деянието не е осъществено от подсъдимата от субективна страна, са неоснователни. Подсъдимата е съзнавала общественотоопасния характер на деянието, предвиждала е и е искала настъпването на общественотоопасните последици. Същата е на 26 години (към момента на деянието), пълнолетен гражданин е, образована, грамотна, притежаваща свидетелство за управление на МПС от 2014г., с близо 7-годишен стаж като водач на МПС към момента на деянието, което свидетелства за наличие на опит и познаване на правилата за движение по пътищата. Не без значение е и факта, че подс.П. е осъждана за държане на

високорискови наркотични вещества, включително и метамфетамин, като е била наясно и е съзнавала, че употребата им по време на управление на МПС, както и държанието им е забранено.

Безспорно е установено и обстоятелството, че подсъдимата е изпробвана за употреба на алкохол и наркотични вещества по надлежния ред. В тази насока правилно са кредитирани показанията на свид.И.П. Б., дадени в съдебно заседание, както и прочетените от ДП по реда на чл.281 ал.4, вр.ал.1 т.2 от НПК, като ясни, последователни, безпротиворечиви, кореспондиращи с показанията на свидетелите А. Д. С., Х. Г. С., А.П.Й., А. И. И., А. А. А.. Свидетелят Б. лично е изпробвал подсъдимата с „Дрегер Дръг Тест 5000“ с фабр.№ ARLM 0010, който е отчел положителен резултат за употреба на амфетамин и метамфетамин. Свидетелите А. С., Х. С., А. Й. и А. И. се спрели, автомобила, управляван от подсъдимата за проверка, а свид.Б. е извършил проверка за алкохол и наркотици. Неоснователно е соченото от защитата, че свидетелите не си спомнят подсъдимата и извършената проверка. Свидетелите Х. С., А. Й., А. И. и А. С. конкретно си спомнят, че са спрели подсъдимата, която е управлявала автомобила и е говорила по мобилния телефон. Свидетелят Й. посочва, че „колегата Х. спря дамата, ..., като същата дама държеше телефона си и говореше по него...“, което кореспондира с показанията на свид.Х. С., че „спряхме госпожата, която управляваше автомобила...“, както и с показанията на свид.А. И. „лицето П. го спряхме...и видяхме, че лицето говори по телефона, като това беше първоначалния мотив за спирането“ и с показанията на свид.А. С., че „подсъдимата спряхме, тя беше водач на автомобила“. Същите свидетели категорично потвърждават спирането на автомобила, управляван от подс.П., както и по-нататъшните действия, свързани с проверка на подсъдимата за употреба на алкохол и наркотични вещества. Причината за спиране на автомобила, управляван от подсъдимата и последващата проверка, се потвърждава и от отразеното в протокола за извършване на проверка от 16.04.2021г., в т.П.2.5 (л.12 от ДП), подписан от проверяваното лице (подс.П.), че водачът е „говорил по телефона“. Проверката е извършена от свид.Б., който е съставил и АУАН в присъствието на свид.А. С., и протокола за извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози в присъствието на свид.Х. Г. С., като е издал и талона за изследване. Посочените свидетели са очевидци, като част от тях са извършили и действията по проверка на водача на автомобила –

подс.П., други са били свидетели на съставените и издадени документи, поради което наведеното от защитата наличие само на косвени доказателства е неоснователно. Показанията на свидетелите, полицейски служители, са точни, взаимнодопълващи се, отговарящи на обективната истина, като същите са безпристрастни, незаинтересовани от изхода на делото, поради което съдът им дава пълна вяра и ги кредитира. Самата подсъдима не дава подробни обяснения по делото, което разбира се е нейно право, но в отговор на двата въпроса в съдебно заседание, самата тя посочва, че написаното в талона за изследване (на л.11 от ДП) е написано от нея, като положеният подпис в този талон и в АУАН (на л.10 от ДП) е „моят подпис“. Съдът дава вяра на обясненията ѝ, които кореспондират с показанията на разпитаните свидетели, че подсъдимата е била запозната с показанията на техническото средство и не е искала кръвна проба, съгласила се е с тези показания и ги е приела. Предвид това заявеното от нея във въззивното производство, че искала „кръвно изследване“, не отговаря на истината и съдът не го съобрази. Водим от изложеното, настоящата инстанция намира, че подс.П. е осъществила деянието и от обективна страна, в какъвто смисъл наведеното от защитата е неоснователно.

Въззивният съд счита, че свидетелите са разпитани подробно и са изложили точни, ясно и правдиви показания, като следва да се подчертае, че свидетелите А. Й., А. И. и А. А. са разпитани по искане на защитата на подс.П. (арг.с.з., проведено на 29.06.2022г. по НОХД № 858/2021г. на СлРС). Ето защо, не отговаря на истината, че не са разпитани „свидетели на защитата“, както неоснователно се твърди във въззивната жалба. По този начин не е нарушено правото на защита на подсъдимата, нито правото ѝ на справедлив процес.

Съобразявайки гореизложеното, настоящата инстанция намира, че районният съд подробно е обсъдил цялата събрана доказателствена съвкупност, обсъдил е поотделно и съпоставени помежду си събраните доказателствени материали, като е изложил аргументи за направените изводи в мотивите, към които се присъединява и въззивната инстанция.

Въззивният съд се присъединява към направения законосъобразен правен извод от първоинстанционния съд, че подс.Ж. П. е осъществила от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.343б ал.3 от НК, тъй

като на 16.04.2021г. в гр.Сливен е управлявала МПС – лек автомобил „Фиат Пунто“ с рег.№ ***, след употреба на наркотични вещества – амфетамин и метамфетамин, установено по надлежния ред с техническо средство „Дрегер Дръг Тест 5000“ с фабр. № ARLM 0010.

Освен категорично установените обективни признаци на разгледаното деяние, първоинстанционният съд правилно е приел, че в случая е налице и субективния елемент на престъплението по чл.343б ал.3 от НК, а именно пряк умисъл. В тази връзка въззивната инстанция е длъжна да се съобрази с константната съдебна практика и приема, че за субективната страна на деянието следва да се съди най-вече от конкретните обективни действия и прояви на дееца, предшестващи настъпилите общественоопасни последици, а не от неговите последващи обяснения за намеренията му и собствената му интерпретация на протеклите събития. От събраната доказателствена съвкупност по делото, както посочи по-горе въззивната инстанция, категорично се установява, че подсъдимата, с оглед на нейната възраст, физическо и психическо развитие, образователен ценз - със средно образование, с достатъчен социален опит и опит като водач на МПС, както и поведението ѝ и характера на действията ѝ, добре е разбирала, че извършва нещо непозволено от закона и нарушава правилата за управление на МПС, като е искала настъпването на последиците от деянието. Иначе казано, подсъдимата е съзнавала, че не следва да управлява автомобила след употреба на наркотични вещества, но въпреки това го е управлявала. Така подс.Ж. П. е съзнавала общественоопасния характер на извършеното от нея, предвиждала е и е искала настъпването на общественоопасните последици.

Сливенският окръжен съд намира искането на защитата за намаляване на наложеното наказание за неоснователно. В случая, в жалбата и пледоариите, не са посочени конкретни доводи, касателно това искане. Първата инстанция правилно е наложила наказание на подс.П. на основание чл.54 от НК в минимален размер, предвиден в разпоредбата на чл.343б ал.3 от НК, а именно лишаване от свобода за срок от една година, както и кумулативното наказание глоба в размер на 500 лева. В мотивите към присъдата е посочено, че наказанието е наложено при баланс на смекчаващи и отегчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства, но въззивния съд намира, че наказанието е наложено при превес на смекчаващите отговорността на подсъдимата обстоятелства в минимален размер на

наказанието лишаване от свобода (от 1 до 3 години) и глоба (от 500лв до 1500лв), и по-голямо снизхождение не е основателно. Към смекчаващите отговорността на подсъдимата обстоятелства въззивният съд намира, че следва да се включи и направеното от нея извинение пред настоящата инстанция. Независимо от това, настоящият съдебен състав счита, че правилно наказанието е наложено при условията на чл.54 от НК, съобразявайки предвиденото в специалната част на НК за извършеното престъпление по чл.343б ал.3 от НК наказание, като същото е определено в минимален размер.

В конкретния случай не са налице условията за приложение на нормата на чл.55 ал.1 т.1 от НК, няма налични изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, както и най-лекото, предвидено в закона наказание, не е несъразмерно тежко. Въззивният съд взе предвид обстоятелството, че подсъдимата е осъждана за държане с цел разпространение на високорисково наркотично вещество от същия вид, а именно държане с цел разпространение на метамфетамин, както и държане с цел разпространение на друго високорисково наркотично вещество - марихуана. Ето защо, наложеното от първата инстанция наказание отговаря на критерия за справедливост по чл.348 ал.5 от НПК, като липсват основания за намаляването му.

Правилно, предвид разпоредбата на чл.343г от НК, на подс.Ж. В. П. е наложено и наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от две години, считано от влизане на присъдата в сила. Правилно е зачено времето, през което СУМПС е било отнето по административен ред, а именно 16.04.2021г., посочено в АУАН серия АА, Бл.№ 341791/16.04.2021г.

Предвид всичко изложено, въззивната инстанция счита, че не е налице явно несъответствие на наложеното наказание с обществената опасност на извършеното и с личната на подсъдимата, както и че с наложеното наказание ще се изпълнят целите по чл.36 от НК, поради което няма основание за намаляването му.

Съобразявайки гореизложеното, въззивният съд прие, че атакуваната присъда е правилна и законосъобразна. Същата е постановена в пълно съответствие с разпоредбите на чл.343б ал.3 от НК. Изпълнени са предписанията на тази законова норма за ангажиране наказателната

отговорност на подсъдимата за коментираното престъпление с цитираната правна характеристика и липсват предпоставките, визирани в чл.304 от НПК за оправдаването на подсъдимата по този текст от закона, в каквато връзка са неоснователни наведените доводи от защитата на подсъдимата.

Искането за оправдаване на подсъдимата е неоснователно, поради категорична доказаност на деянието, извършено от подс.Ж. П.. Наложено наказание, следва да остане в определения от първата инстанция вид и размер, предвид това, че се постигнат в най-пълна степен целите на индивидуалната и обща превенция.

С оглед обстоятелството, че с влязло в сила на 06.07.2018г. споразумение по НОХД № 347/2018г. на СлОС, на подс.П. е наложено наказание една година и шест месеца лишаване от свобода, което е отложено с изпитателен срок от три години и предвид факта, че настоящото деяние е извършено на 16.04.2021г., т.е. в изпитателния срок на предходното осъждане, то правилно първата инстанция е осъдила ефективно подсъдимата. Съобразявайки разпоредбата на чл.68 ал.1 от НК, правилно СлРС е привел в изпълнение наложеното на подсъдимата Ж. П. наказание по НОХД № 347/2018г. по описа на СлОС, а именно лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, което да изтърпи отделно от наказанието по настоящата присъда. Правилно е определен и първоначалния режим за изтърпяване на наложеното с настоящата присъда наказание, както и за приведеното в изпълнение наказание, а именно при първоначален строг режим, съобразявайки разпоредбата на чл.57 ал.1 т.2 б.„в“ от ЗИНЗС. В конкретния казус престъплението по чл.343б ал.3 от НК е умишлено, извършено е в изпитателния срок на предходно условно осъждане, за което е постановено да се търпи отделно и сборът на двете наказания надвишава две години (две години и шест месеца), поради което е определен правилно първоначален строг режим за изтърпяване на двете наказания.

Настоящата инстанция, след извършена цялостна проверка на атакуваната присъда, не намери допуснати съществени нарушения на процесуални правила, твърдени от жалбоподателя. Изводите на решаващия съд са направени след цялостен, задълбочен и правилен анализ на събрания доказателствен материал, изготвените мотиви отговарят на изискванията на чл.305 ал.3 от НПК, правилно е приложен и материалния закон, а наложеното

наказание не е прекомерно тежко за извършеното и неговия автор, даже е приложена голяма снизходителност, отчитайки широката употреба на наркотични вещества предимно при лица на възрастта на подсъдимата.

Водим от изложените аргументи, въззивната инстанция намира, че присъдата е законосъобразна, обоснована и правилна, а подадената от подсъдимата и защитата ѝ въззивна жалба е неоснователна и не може да доведе до претендираните с нея правни последици.

В заключение, въззивният съд намира, че първоинстанционната присъда е законосъобразна, обоснована и справедлива, постановена при пълнота на доказателствата и без процесуални нарушения, поради което тя не страда от такива недостатъци, регламентирани в НПК, които да налагат отменяване или изменяване на съдебния акт.

Ето защо и ръководен от изложените съображения, Сливенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 139/02.11.2022г. по НОХД № 858/2021г. по описа на Районен съд Сливен.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____